

lassen, hvis Traktaten vedtages. Derksom Tabet indskrænker sig til den Afgang i Told, der vil lides ved Indførselen hertil fra Spanien alene, saa maatte man sige, at det var en fordelagtig Traktat, som man burde vedtage uden videre, tilmed da det dreier sig om en ren Bagatel, 32,000 Kr. aarlig i 3 Aar, imod en Lettelse med Hensyn til Tolden paa Klippfist og Stokfist, men Regjeringen syntes allerede ved de første Dpgjørelser, som bleve forelagte Thinget, at være gaaet ud fra, at den Toldnedsettelse, som indrømmes Spanien ved Traktaten, maatte finde Sted paa hele Linien, og det synes som om Finantsudvalget er gaaet ud fra den samme Forudsætning, i alt Fald findes der i Flertallets Betænkning en Bemærkning om, at det kun vil være ganske midlertidigt, at dette Resultat ikke vil indtræde. Udvalgets Mindretal har været mere forsigtigt og har ikke udtalt sig saa decideret, men det har i Grunden indskrænket sig til en Forudsætning om, at den Toldnedsettelse, som indrømmes Spanien, bliver almindelig for alle Lande. Dette er imidlertid ikke nærmere motiveret, og jeg ser heller ikke, hvorpaa det kan støttes. Jeg noterer det blot for at vise, hvor mangelfulde de Oplysninger ere, som i den Henseende foreligge. Ganske vist er der i Betænkningerne og i de Skrivelser, som ere modtagne fra Ministeriet, henvist til de bestaaende Traktater med forskjellige Lande; men disse Traktater ere ikke saaledes tilgængelige for os menige Medlemmer af Rigsdagen, at vi ikke nok kunne have Krav paa, at dette Spørgsmaal underkastes en Behandling dels i Udvalget og dels fra Regjeringens Side. Jeg har ikke trængt dybere ind i dette Spørgsmaal, men efter hvad jeg har haft Leilighed til at se, forekommer det mig, at der ikke er nogen Stat, som har et gyldigt Krav paa at faae de samme Indrømmelser som Spanien; thi, saavidt jeg veed, indeholde de fleste Traktater vistnok den Bestemmelse, at den paagældende Stat skal høre til de mest begunstigede Stater, det vil sige, at enhver Indrømmelse, som gives en anden Stat, skal eo ipso komme den til Gode. Men der tilføies i de Traktater, jeg har set, altsaa vistnok i Reglen, den Bestemmelse, at naar der sluttet en Traktat med en Stat, hvor der altsaa gives Bederlag fra begge Sider for de Indrømmelser, der gjøres, skal det ingen Indskyldelse have med Hensyn til Stillingen som „mest begunstiget“. Hvad særlig angaar Frankrig, som er det Land, som væsentlig kommer i Betragtning i dette Tilfælde, idet nemlig Indførselen af Vin og Cydrugter fra Frankrig vistnok vil udgjøre omtrent Halvdelen af vor hele Vinindførsel, medens Indførselen fra Spanien kun er 20

pCt. — hvad særlig Frankrig angaar, bestaar der jo, som bekendt, en Traktat, og, saa vidt jeg har forstaaet at læse den, gaar den sikkert nok ud paa, at Frankrig ikke eo ipso kan forlange at faae Del i de Begunstigelser, der indrømmes Spanien, men at der maa et Ekvivalent til. Ganske vist er det ikke i den franske Traktat som i de fleste andre sagt; at det skal bero paa en Overenskomst mellem Danmark og det paagældende Land; men Meningen kan dog næppe være nogen anden; thi vil man nu tage det konkrete Exempel med Frankrig, saa er Forholdet det, at Frankrig indfører 2,400,000 Pd., altsaa omtrent 50 pCt. af det, der her indføres, men af Klippfist, som der her er Tale om i den spanske Traktat, tror jeg ikke, der gaar det Mindste til Frankrig (Modsigelse) — ja, jeg tror det ikke, Franskmændene have langt nærmere til dem, de hente deres Fisk i vore Farvande og tilberede dem som „morue“, en Ret, der meget nydes i Frankrig, men som er høist afførlig for vore forvante Gæner. I Frankrig benytter man altsaa disse Fisk, dels som saltet „morue“ og dels som Klippfist, idet man nemlig fører Fisken til Frankrig og tørrer den der. Altsaa, Frankrig vil ikke være i Stand til at byde os noget passende Ekvivalent for den Begunstigelse, som vilde blive det indrømmet, derksom det fik de samme Begunstigelser som Spanien her. Det maatte altsaa være paa andre Punkter, men jeg for mit Vedkommende kjender ingen større Artikler, der herfra gaa til Frankrig, med Hensyn til hvilke en Kompensation kunde indtræde. Jeg anfører kun dette for at antyde, at det vistnok ingenlunde kan anses for givet, at Traktaten med Spanien i og for sig vil medføre en Nedgang over hele Linien, altsaa af mellem 5—600,000 Kr., og jeg finder det urigtigt, at man her ligesom gaar ud derfra; thi det er ligesom man stryger Flaget paa eengang lige overfor alle andre Nationer, og det er vist nok ikke rigtigt. Qui se fait brebis, le loup le mange, den, der gjør sig til et Faar, bliver spist af Ulven — denne Regel gjælder ikke alene i det private Liv, men ogsaa mellem Nationerne indbyrdes. Saa længe man savner disse Oplysninger, er det i det Mindste for mig overordentlig vanskeligt, at danne mig et Begreb om, hvor vidt Traktaten bør vedtages eller ikke, eller at have nogen Mening om, hvor vidt det er rigtigt og nødvendigt at gjøre det til Betingelse for Traktatens Vedtagelse, at hele Toldloven revirvedes med det Samme. Det er nemlig klart, at hvis det kun betyder en Nedgang i Indtægterne af 32,000 Kr. i tre Aar, vilde det være at gjøre stor Staahei for ingen Ting. Betyder det derimod en